

Visszapillantó

avagy a Tinódi öregdiákjaink párás tükrében

Kovács Márton

Sziasztok!

Mikor a Tinódiba kerültem, 5. osztályos tanulóként kezdtem a felső tagozatot. Előtte Székesfehérváron laktunk, így ott is tanultam alsóban, ezért a többiekkel ellentétben én nem ismertem az osztálytársaimat. A beilleszkedés viszonylag könnyen ment, így azt kell mondanom, alapvetően szerettem oda járni.

Az osztálytermünk a földszinten, közvetlenül a lépcső melletti terem volt, úgy emlékszem, hogy csak 7. vagy 8. osztályban kerültünk át a másik oldalra, a mosdó mellé. Eleinte az akkori Török Bálint Általános Iskolába (amit mi egyébként csak röviden "törökbélának" hívtunk) jártunk át tesiórára, illetve ebédelni is. A tornaszobát azt hiszem már akkor is használtuk időnként, de a saját ebédlő használatára csak később került sor, ami jelentősen megkönnyítette olyan ellenünk irányuló verbális támadások elkerülését is, mint pl. a „Na, megjöttek a Jedik!”. Ezenkívül persze, kényelmesebb is volt, hogy nem kellett napi rendszerességgel átjárkálni. Akkoriban még a sulis mögötti nagy terület sem volt szabad, de igazából már nem is emlékszem, hogy mi volt ott, csak arra, hogy szépen eltakarították.

Az intézmény igazgatója annak idején Hajdú Zoltán református lelkész volt, akit remélem, viszontláthatunk majd az iskola születésnapján. Osztályfőnökünk az iskola jelenlegi igazgatója, Szabó Szilárd volt, ő tartotta a történelmet, a földrajzot és az informatikát is. Szerettem ezeket az órákat, talán a történelem érdekelt leginkább, úgyhogy mondhatni Szilárd bácsi a kedvenc tanáraim közé tartozott. A felső tagozatot rajz szakon kezdtem Márti néninél, egyrészt azért, mert már alsóban is szerettem rajzolni. Nem igazán emlékszem, hogy milyen alkotások születtek a kezem alatt, talán még megvannak valahol, de azt tudom, hogy mindig szívesen mentem rajzórára. Másrészt azért a rajz szakot választottam, mert azt mondták, hogy akik hangszeren tanulnak, azoknak kötelező szolfézs órára járni, ahol egyedül kell énekelni és szigorú a tanár. Ez pont az a két dolog volt, amit nagyon nem akartam, szigorú tanár, egyedül éneklés... De aztán valahogy mégis sikerült rászánni magam, azt hiszem félévkor beiratkoztam zongorára, de már pontosan nem emlékszem miért pont arra. Később kiderült, hogy a szolfézs tulajdonképpen nem is olyan hátborzongató, mint amilyennek elsőre látszott, néha azért kellett egyedül énekelni, de az akkori szolfézs tanár, Homoky Viktor sem volt olyan nagyon szigorú. Persze, azt nem igazán szerette, amikor valaki nem figyelt, pedig kellett volna. Szerencsére az én esetemben ilyen probléma nem volt, így az a bizonyos

keménykötésű napló is rendeltetésszerűen került felhasználásra, tehát nem volt szükséges komolyabb fizikai megpróbáltatásoknak kiténni. Természetesen Viktor bácsitól sok hasznos dolgot sikerült elsajátítanom, így a középiskolában nagy előnnyel indultam a többiekkel szemben. A négy év során több zongoratanárom is volt, már egyikük sem tanít ott, Győző bácsit leszámítva, de úgy emlékszem, hozzá csak rövid ideig jártam az utolsó évben. Szeretném megemlíteni még Szotyori Nagy Gábor orgonaművész nevét, azt pontosan nem tudom, meddig tanított, 1 vagy 2 évig azt hiszem, de neki is sokat köszönhetek. Ezenkívül még Teleki Miklós orgonaművésztől, az intézmény egykori tanárától magánúton vettem zongoraórákat, ő is rengeteg segítséget nyújtott számomra, hogy sikeresen felvételt nyerjek a székesfehérvári Hermann László Zeneművészeti Szakközépiskolába.

A szakközépiskola befejeztével felvettek a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem (Zeneakadémia) klasszikus zongora szakára, ahonnan aztán egy év elteltével átjelentkeztem a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karára, ahol jelenleg a klasszikus zongoraművész mesterszak első évfolyamán tanulok. Emellett a nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolában dolgozom, mint óraadó zongoratanár. Általános iskolásokat tanítok, 2. osztályostól 8. osztályosig, így ebből a szempontból kicsit a volt tanárim helyében érzem magam, akik találkoztak az akkori zongoratanulmányait kezdő énemmel. Számomra nem a zeneiskolai zongoratanárrá válás a legfőbb életcél, de mindenesetre érdekes élmény ezt is megtapasztalni. Az iskola születésnapján szívesen részt veszek, úgyhogy aki esetleg ennél többre kíváncsi, az nyugodtan keressen meg, ott leszek!

Hogy megérte-e a kitartás? A válaszom egyértelműen igen. A zenésszé válás sok lemondással, áldozattal és rengeteg befektetett energiával jár. Véleményem szerint, ez nem egy szakma, amit ha megtanultunk, akkor munkaként végezzük a munkahelyünkön. Zenésznek lenni sokkal inkább hivatás, vagy életvitel, amihez természetesen szükség van egy egyfajta velünk született adottságra is, de ezt szorgalom és kitartás nélkül képtelenség tovább kamatoztatni. Viszont akinek komolyabban felkelti érdeklődését a zene, és emellett hajlandó elegendő időt és energiát áldozni a zenetanulásra, esetleg ezt képes közép- és felsőfokon is folytatni, az egy rendkívül izgalmas, változatos, folyamatosan újabb és újabb kihívásokkal teli világban találja magát, melyet valójában semmi sem képes pótolni. Ezért a mai gyerekeknek azt üzenném, aki még nem tette, mindenképpen próbálja meg felfedezni a zenélés, a hangszeren való játék élményét. Aki pedig elég tehetséget és elhivatottságot érez magában, hogy a zenével komolyabban is foglalkozzon, ne féljen belevágni, idővel a zene képes kárpótolni a rengeteg fáradozásért!